

Duminica a II-a a Paștelui

Duminica a II-a a Peștelui - Lecturi : Fapte, 4,32-35; Psalmul 117; 1 Ioan 5,1-6; Ioan 20,19-31

« Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut! »

Meditație vincentiană

Cuvântul fundamental din lecturile de astăzi este « credința ». Isus se arată apostolilor și le cere să creadă în el ca apoi să meargă în lumea întreagă și să predice evanghelia inspirați de forța și lumina Duhului Sfânt. Toma nu era cu ei și nu a crezut. De ce menționează evanghelia necredința lui Toma?

Isus înviat din morți se arată apostolilor. În această întâlnire găsim mai multe mesaje interesante.

În primul rând Isus este cel care are inițiativa: merge să-i întâlnească pe apostoli, aceștia erau foarte speriați și dezamăgiți de moartea lui Isus. Inițiativa lui Isus, ca de altfel numeroasele minuni pe care le-a înfăptuit, vin din partea lui și vrea să le arate « să nu se teamă ». Și nouă ne este teamă... teamă de viitor, teamă de slăbiciunile noastre, de cel rău, ne este teamă să acceptăm misiunea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o. Dacă ne încredințăm Domnului el însuși va avea inițiativa și va înlătura teama înlocuind nesiguranța morții cu certitudinea vieții veșnice care începe aici pe pământ.

În al doilea rând Evanghelia ne spune că ușile erau încuiate și că Isus a stat în mijlocul apostolilor. De ce se amintește de ușile încuiate? Ne întrebăm de multe ori cum va fi viața noastră după moarte, cum vom arăta, cum ne vor vedea oamenii și cum îi vom vedea noi, mai ales pe cei pe care îi iubim în această viață. Isus ne dă câteva indicii. Isus vine în mijlocul apostolilor fără să aibă nevoie să deschidă ușa. Mai întâi apostolii nu-l recunosc pe Isus, cred că văd o fantomă. Văzându-le tema, Isus le spune « Pace vouă! ». Cu alte cuvinte, le repetă: « nu vă temeți » !

Apostolii nu cred. Și Isus, cu multă răbdare « le-a arătat mâinile și coasta ». Dovada fizică. Apostolii au văzut rănilor mâinilor (străpunse de cuiele de pe cruce) și coasta (străpunsă de lance) și în cele din urmă « s-au bucurat văzându-l pe Domnul ». Dar este și episodul cu Toma care nu era cu ei și nu crede. Din nou Isus, cu multă răbdare, vine și-i arată dovada

fizică a învierii. De ce Toma nu era acolo cu apostolii? Cine mai lipsea? Nici noi nu am fost acolo. De aceea Isus ne lasă mesajul spunându-ne că suntem mai fericiți pentru că noi « am crezut fără să vedem » !

Ușa încuiată ne arată de asemenea că și inima apostolilor era încuiată: la început nici ei nu au crezut. De aceea Isus îl revarsă asupra lor pe Duhul Sfânt. Duhul deschide inima, chiar dacă aceasta este încuiată ca nimeni să nu poată intra. Dacă răspundem cu credință și bucurie la evenimentele zilnice în care îl recunoaștem pe Domnul, Duhul Sfânt ne deschide inima și ușa.

În al treilea rând, arătarea lui Isus nu înseamnă doar bucurie. Le spune apostolilor că având privilegiul să primească suflul Duhului Sfânt, ei primesc de asemenea o misiune și o angajare: « Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi ». Așa se întâmplă și cu noi. După ce am scăpat de teamă, ne-am deschis inima ca să-l primească pe Duhul Sfânt, Isus ne cere mai mult și ne trimite în lume și ne cere să fim prezența lui în mijlocul lumii.

Este interesant de văzut schimbarea totală pe care o realizează credința în Cristos. Ucenicii lui Isus, crezând în El încep să-și împartă bunurile. « Toate le aveau în comun », printre ei nu existau săraci, așa cum ne arată prima lectură. Cât de diferită ar fi lumea dacă am putea reveni în perioada primilor creștini: erau cu toții fericiți pentru că împărțeau aceeași credință și le era ușor să-și împartă și bunurile materiale.

Pentru noi, vinicenții, aceste lecturi au un gust special. Mistica întâlnirii cu cel sărac este o teofanie (manifestare a lui Dumnezeu). De cele mai multe ori Dumnezeu nu așteaptă ca noi să-i spunem de ce avem nevoie, el anticipă și ni se arată pentru că ne iubește și ne poartă de grijă neîncetat. Relația din cadrul întâlnirii vinicențiene cu cel sărac urmează aceeași logică. În fața celui sărac noi suntem slujitorii lui Dumnezeu invizibil și Dumnezeu i se arată celui sărac prin slujirea noastră și prin Duhul Sfânt care este în noi. Îl iubim pe cel sărac și ne îngrijim de el atât atunci când îl vizităm cât și în cadrul întâlnirilor vinicențiene: anticipăm nevoile lui, fără ca el să ne ceară.

Iată spiritualitatea vinicențiană care îl unește pe Dumnezeu cu cel sărac și cu noi și care unește vizita făcută celui sărac și participarea la întâlnirile Conferinței; suntem cu toții într-o relație de iubire fraternă, dragoste evanghelică, iubire divină și umană. În această relație de iubire suntem profund divini și umani și îl ajutăm pe cel sărac să aibă și el demnitatea divină și umană. Cât este de minunat! Nu trebuie să ne fie teamă, să ne deschidem inima ca Isus cel Înviat să ni se arate și nouă!

Traducere: sora Magdalena